

4.

Stille nacht onder jouw witte lakens

Stille nacht onder jouw witte lakens
trekt de oneindigheid naar zichzelf
en verspreidt haar in onze zielen.
In een mozaïek van gelukkige momenten ontwaakt,
verlangen en vreugdevolle wensen
glijden langs onze lichamen naar beneden,
zacht, trillend.
In één adem, door dezelfde ader,
veranderen ons,
beheersen ons.
Zowel altaar als sacrament
straalt een andere passie vanavond.
Het eerbetoon boven je hoofdeinde
heeft mijn ziel met openbaring verlicht.

11.

De ochtend door troebele vensters

Met de ochtend door troebele vensters,
brulden, luid schreeuwend,
naakte voorgevoelens van onze mistige vergezichten.
Onbepaalde trilling,
gedachten doorbliksemd,
verwoestende stroom door het hart,
uitbarstend in een gapende leegte.
Leven, geworpen naar ons lot
in ons,
door de tijd
om haar te bereiken,
schudt ons ruw wakker uit een hopeloze dwaling
over doel en betekenis.
Stilte doordrenkt van onrust
laat ons achter.

5. Mijn verre vriend

Mijn verre vriend,
al onze heldere velden,
al die frisse ochtenden,
zijn vervaagd uit al vermoeide ogen.
En de uitgespreide liederen,
nu verstikt en verdord, zwijgen.
De betoverende fluit
ligt ergens in het dode, onbetreden gras.
Mijn verre vriend,
al die eindeloze, dierbare dagen,
door het patina van de tijd vervaagd,
de sieraden van dagen die het leven verfraaien,
achtergelaten aan goede mensen,
trillen in ons nu zo zacht,
met de hartslag die verbitterd uitdooft,
mijn dierbare verre vriend.